

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3885/2023
24.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића, Весне Субић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 242/23 од 10.03.2023. године, у седници одржаној 24.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 242/23 од 10.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 242/23 од 10.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2923/20 од 17.11.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име неплаћеног одмора у току рада за период од 17.11.2017. године до 31.05.2021. године исплати појединачне новчане износе, са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћеног одмора у току рада за период од 17.11.2017. године до 31.05.2021. године исплати и то: - за новембар 2019. године износ од 363,38 динара са затезном каматом од 31.12.2019. године до исплате, - за април 2020. године износ од 346,86 динара са затезном каматом од 31.05.2020. године до исплате, - за мај 2020. године износ од 363,38 динара са затезном каматом од 30.06.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 92.813,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка у износу од 92.813,00 динара почев од 17.11.2021. године, као дана пресуђења, па до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 242/23 од 10.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против одлуке садржане у ставу првом и трећем изреке правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404 став 1 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Према оцени Врховног суда нема услова да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, нити питања у интересу равноправности грађана, нема потребе за уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу, запосленом на радном месту затворског чувара у окружном затвору, због неискоришћеног одмора у току дневног рада у периоду од 17.11.2017. године до 31.05.2021. године. Нижестепени судови су одлучили усвајањем тужбеног захтева, изузев у делу за који је утврђено да је исти превисоко постављен. Одлука која се ревизијом побија донета је применом одговарајућих одредаба материјалног права – члана 14. Закона о државним службеницима и члана 64. став 1 Закона о раду, и у складу је у складу са судском праксом у предметима са истим чињеничним и правним основом, када је тужена, као послодавац, поступила супротно дужности забране проузроковања штете запосленом јер супротно закону, тужиоцу није омогућила одмор у току рада.

Из тог разлога је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке применом одредбе члана 404 став 2 ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужила је поднела тужбу 17.11.2020. године ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 187.770,17 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредности од 40.000 евра, по средњем курсу НБС, па ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиоцу нису досуђени тражени трошкови на име судске таксе за одговор не ревизију, с обзиром да нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП. Из тог разлога је Врховни суд одлучио као у ставу трећем изреке применом одредбе члана 165. став 1 ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**